

چشم انداز عرضه و تقاضای نفت خام

اعظم طوسی - مدیریت برنامه ریزی تلفیقی toosi@nioc.com

مهدی عسکری - مدیریت برنامه ریزی تلفیقی mehdi_askari1@yahoo.com

در نوشتار پیشرو، روند عرضه و تقاضای نفت خام در سه سناریوی ادامه روند موجود، سیاستها و خط‌مش‌های جدید و سناریوی ۴۵۰ مورد بررسی قرار گرفته است. با توجه به اهمیت برنامه‌ریزی در حوزه نفت خام، نگاه به آینده و چگونگی تغییرات روند تولید و مصرف نفت خام در بلندمدت در جهان می‌بایست در تدوین برنامه‌های بلند مدت مدنظر قرار گیرد.

کلمات کلیدی: عرضه، تقاضا، نفت خام، انرژی، برنامه ریزی بلند مدت

مقدمه:

پیش بینی میزان عرضه و تقاضای انرژی و قیمت‌ها موضوعی بسیار پیچیده و دشوار است، لذا بایستی در این خصوص سناریوهای مختلفی با توجه به شرایط و فرضیات متفاوت در نظر گرفته شود. در این مقاله نیز بررسی چگونگی روند عرضه و تقاضای نفت خام جهان در بلند مدت با توجه به سه سناریو به شرح ذیل مورد بررسی قرار گرفته است.

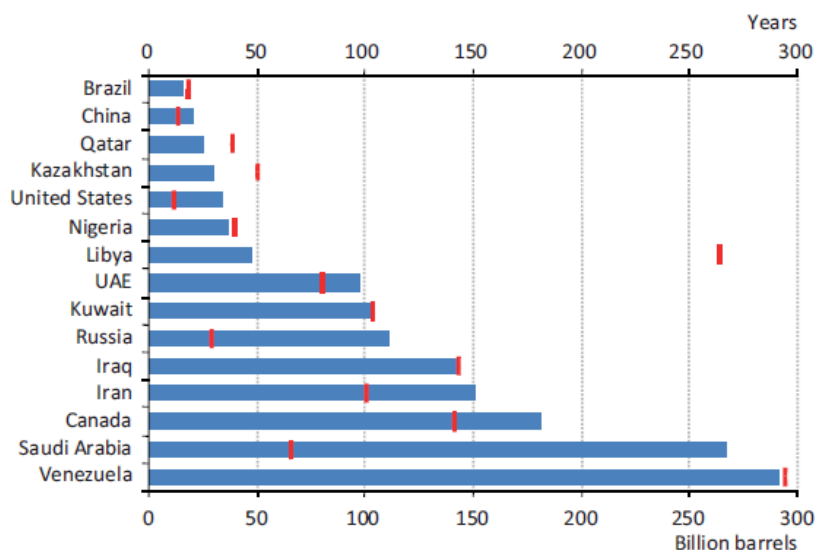
سناریوی اول - سناریوی ادامه روند موجود: بر مبنای سیاست‌ها و برنامه‌های جاری، بدون هیچ گونه تغییر در خط‌مش‌ها و معیارهای دولت‌ها که در سال ۲۰۱۲ مصوب شده، می‌باشد.

سناریوی دوم - سناریوی سیاست‌های جدید: در این سناریو خط‌مش‌ها، سیاست‌ها و برنامه‌ها و رای تعهدات و برنامه‌های موجود، با در نظر گرفتن چالش‌ها انرژی و معیارها و مطالعات جدید می‌باشد. اجرا برنامه‌ها و تعهدات جاری نیز به صورت کاملاً محتاطانه و دقیق با توجه به معیارها و مطالعات جدید می‌باشد. در تعهدات و الزامات جدید منابع انرژی تجدیدپذیر و با راندمان بالا، برنامه‌های تولید بیشتر انرژی هسته‌ای، اهداف ملی جهت کاهش نشر گازهای گلخانه‌ای و در نتیجه کاهش و یا قطع سوبسید سوخت‌های فسیلی در نظر گرفته شده است.

سناریوی سوم - سناریوی ۴۵۰: برنامه‌ریزی انرژی را بر اساس ۵۰ درصد شانس رسیدن به هدف کاهش افزایش جهانی دما تا ۲ درجه سانتیگراد می‌باشد. تا سال ۲۰۲۰ برنامه‌ها شدیدتر و سختگیرانه‌تر فرض شده که محقق شوند. بعد از سال ۲۰۲۰ نیز کشورهای OECD و دیگر اقتصادهای بزرگ دنیا اهداف نشر گازهای گلخانه‌ای را تا رسیدن نشر گاز دی‌اکسید کربن به ۴۵۰ ذره در میلیون به طور جدی‌تر دنبال کرده و اجرا می‌کنند.

عرضه نفت خام

ذخایر و منابع: منابع باقیمانده نفتی دنیا یک عامل محدود کننده برای تامین تقاضا تا سال ۲۰۳۵ حتی در سناریو وضعیت جاری نیست. اگرچه هزینه بهره برداری از منابع جدید رو به افزایش است و منابع در دسترس که هزینه بهره برداری کمی دارند، در حال تمام شدن هستند. بر اساس گزارش سال ۲۰۱۱ مجله نفت و گاز، ذخایر اثبات شده نفت جهانی در پایان سال ۲۰۱۱، ۱۵۲۳ میلیارد بشکه در حالیکه در گزارش بی پی سال ۲۰۱۲، حدود ۱۶۵۳ میلیارد بشکه می باشد. بیشتر این اختلاف مربوط به نفت سنگین ونزوئلا می باشد و این دو گزارش اختلاف کمی در ارقام ارائه شده برای ذخایر چین، روسیه و آمریکا دارند. بر اساس گزارش شرکت ملی نفت ونزوئلا، در پایان سال ۲۰۱۱ ونزوئلا از نظر ذخایر اثبات شده در رتبه اول و عربستان در رتبه دوم قرار دارند (نمودار ۱).

نمودار ۱: ذخایر اثبات شده نفت در ۱۵ کشور برتر - انتهای سال ۲۰۱۱

ذخایر اثبات شده از سال ۲۰۰۰ حدود یک سوم افزایش داشته است که بیشتر به علت ذخایر ونزوئلا می باشد. در بین کشورهای غیر اپک، روسیه و قزاقستان بیشتر افزایش را از سال ۲۰۰۰ داشته اند و بقیه کشورهای غیر اپک تقریباً سطح ذخایر خود را حفظ نمودند. کشورهای اپک حدود ۷۰ درصد ذخایر دنیا را دارند. نسبت ذخایر به تولید (R/P) که در بعضی موارد به عنوان شاخصی برای پتانسیل تولید آینده مطرح می گردد، به طور یکنواخت در سالهای اخیر افزایش داشته و به حدود ۵۵ سال در انتهای سال ۲۰۱۱ رسیده است.

بیش از ۷۰ درصد افزایش ذخایر از سال ۲۰۰۰ مربوط به بازنگری در مخازن کشف شده و مابقی متعلق به کشف میادین جدید است. در سالهای اخیر به علت افزایش قیمت نفت خام، اکتشاف نفت خام افزایش داشته است. در سال ۲۰۱۲، ۱۲ میلیارد بشکه نفت خام کشف شده است که معادل ۴۰ درصد تولید نفت در این سال بوده است. از دهه ۹۰ میلادی به علت فعالیتهای اکتشافی در آبهای عمیق، متوسط اکتشافات افزایش داشته است.

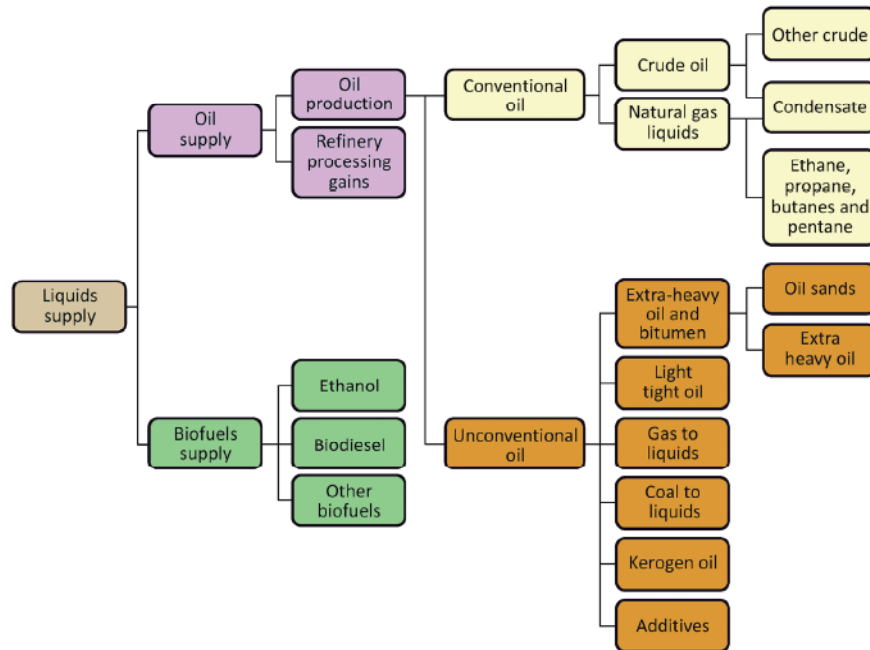
منابع قابل استحصال باقیمانده که شامل ذخایر اثبات شده بعلاوه نفت موجود در میادین است در آینده قابل افزایش است و می تواند شاخص پتانسیل تولید نفت خام را در آینده بهبود بخشد. قسمت زیادی از منابع قابل استحصال نفت در دنیا به صورت غیر متعارف (عمدتاً به صورت نفت سبک از مخازن با نفوذپذیری کم، نفت فوق سنگین، قیر نفتی و نفت کروژن) است. منابع غیر متعارف حدود ۳۲۰۰ میلیارد بشکه در حدود نیمی از کل منابع باقیمانده هستند. در مواردی مباحث فنی، زیست محیطی، سیاسی و اقتصادی بایستی به منظور تولید تجاری این نوع نفت مورد بررسی قرار گیرد. در جدول ۱ نفت قابل استحصال بر اساس نوع نفت و منطقه در پایان سال ۲۰۱۱ آورده شده است.

جدول ۱: منابع قابل استحصال نفت بر اساس منطقه و نوع نفت در سناریوی جدید - انتهای ۲۰۱۱ (واحد: میلیارد بشکه)

	Conventional			Unconventional			Total	
	Crude oil	NGLs	Total	EHOB	Kerogen oil	Light tight oil		
OECD	318	99	417	812	1 016	101	1 929	2 345
Americas	253	57	310	809	1 000	70	1 878	2 188
Europe	59	31	91	3	4	18	25	116
Asia Oceania	5	11	16	0	12	13	25	41
Non-OECD	1 928	334	2 261	1 069	57	139	1 264	3 526
E. Europe/Eurasia	352	81	433	552	20	14	586	1 019
Asia	95	26	121	3	4	50	57	178
Middle East	982	142	1 124	14	30	4	48	1 172
Africa	255	52	306	2	0	33	35	341
Latin America	245	32	277	498	3	37	538	815
World	2 245	433	2 678	1 880	1 073	240	3 193	5 871

Note: EHOB = extra-heavy oil and bitumen.

به منظور درک بهتر طبقه بندی نفت متعارف و غیر متعارف در شکل ۱ سوختههای مایع به صورت شماتیک آورده شده اند.

شکل ۱: طرح سوخت‌های مایع

چشم انداز تولید

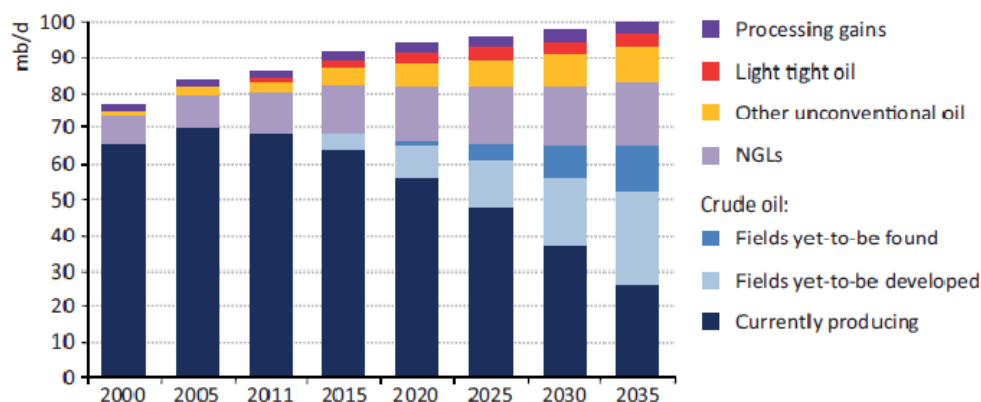
تولید نفت خام، NGL و نفت غیر متعارف به‌علاوه تولید فرآورشی طی سال‌های و سناریوهای مختلف در جدول ۲ آورده شده‌اند. در سناریو جدید تولید نفت از ۸۴ به ۹۷ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۳۵ خواهد رسید. این افزایش کلاً به علت مایعات گازی و نفت غیر متعارف است درحالی‌که نفت خام از ۶۹ به ۶۵ میلیون بشکه/روز کاهش می‌یابد. بیشترین مقدار تولید نفت خام مربوط به ۷۰ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۰۸ است.

تولید کشورهای غیر عضو اپک بعد از سال ۲۰۱۵ تقریباً ۵۳ میلیون بشکه/روز است و بعد از سال ۲۰۲۵ شروع به کاهش می‌کند تا در پایان سال ۲۰۳۵ به مقدار حدود ۵۰ میلیون بشکه/روز برسد. افزایش تولید نفت غیر متعارف در آمریکا و کانادا در حدی نیست که مانع کاهش مقدار کلی در سال‌های آتی شود. تولید نفت کشورهای اپک بعد از سال ۲۰۲۰ افزایش شدیدی دارد بطوریکه از ۳۶ در سال ۲۰۱۱ به ۳۹ در سال ۲۰۲۰ و سپس به ۴۶ میلیون بشکه/روز خواهد رسید. سهم اپک از ۴۲ درصد در سال ۲۰۱۱ به ۴۸ درصد در سال ۲۰۳۵ خواهد رسید و همچنان زیر رکورد تاریخی ۵۳ درصد در سال ۱۹۷۳ خواهد بود.

جدول ۲: تولید انواع نفت بعلاوه تولید فرآورشی طی سالها و سناریوهای مختلف (واحد: میلیون بشکه/روز)

			New Policies		Current Policies		450 Scenario	
	1990	2011	2020	2035	2020	2035	2020	2035
OPEC	23.9	35.7	38.5	46.5	39.2	50.5	36.6	35.6
Crude oil	21.9	29.3	29.8	33.8	30.2	36.4	28.4	25.9
Natural gas liquids	2.0	5.7	7.0	9.8	7.3	10.9	6.6	7.5
Unconventional	0.0	0.7	1.8	2.8	1.8	3.2	1.7	2.2
Non-OPEC	41.8	48.8	53.2	50.4	54.3	54.9	51.5	41.1
Crude oil	37.6	39.2	37.1	31.6	37.8	34.5	36.1	25.6
Natural gas liquids	3.7	6.4	8.2	8.3	8.3	8.6	7.6	6.9
Unconventional	0.4	3.2	8.0	10.4	8.2	11.8	7.7	8.6
World oil production	65.7	84.5	91.8	96.8	93.5	105.4	88.2	76.6
Crude oil	59.6	68.5	66.9	65.4	68.0	70.8	64.5	51.5
Natural gas liquids	5.7	12.0	15.2	18.2	15.5	19.5	14.2	14.4
Unconventional	0.4	3.9	9.7	13.2	10.0	15.0	9.5	10.8
<i>Processing gains</i>	1.3	2.1	2.5	2.9	2.5	3.2	2.4	2.3
World oil supply	67.0	86.6	94.2	99.7	96.0	108.5	90.5	79.0

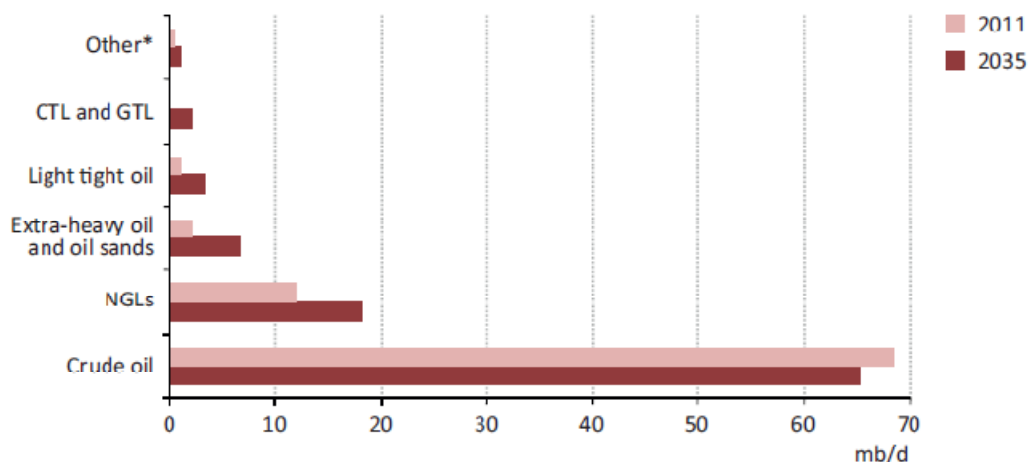
همانطوریکه در نمودار ۲ نشان داده شده، تولید از میدانی که در حال حاضر فعال هستند طی سالهای ۲۰۱۱ تا ۲۰۳۵ به یک سوم در حدود ۲۶ میلیون بشکه/روز می رسد. بنابراین تولید ۶۵ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۳۵ نیازمند تولید ۴۰ میلیون بشکه/روز از ظرفیتهای جدید است که ۶۶ درصد آن از میداین توسعه ای که بیشتر در کشورهای اپک است و ۱۳ میلیون بشکه /روز باقیمانده از میداین جدید که بیشتر آن در کشورهای غیر اپک است، تامین میگردد.

نمودار ۲: عرضه نفت بر اساس نوع در سناریوی جدید

به طور کلی، کل نفت تولیدی در سناریوی سیاست جدید، طی سالهای ۲۰۱۱ الی ۲۰۳۵ در حدود ۸۰۰ میلیارد بشکه است. اگر این رقم را به کل نفت تولیدی قبل از سال ۲۰۱۱ اضافه نماییم، قبل از سال ۲۰۳۵ حدود ۲ تریلیون بشکه استخراج خواهد شد. این مقدار در حدود ۲۸ درصد کل منابع قابل استحصال است. حدود ۵ درصد نفت تولیدی بین سالهای ۲۰۱۱ تا ۲۰۳۵ از نفت خام میادینی هستند که هنوز کشف نگردیده اند.

مطابق نمودار ۳، تولید NGL در سناریوی جدید از ۱۲ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۱۱ به ۱۸ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۳۵ خواهد رسید که معادل نصف افزایش تولید نفت طی این دوره می باشد. علت این امر افزایش تولید گاز طبیعی به خصوص در منطقه خاورمیانه است. تولید نفت سبک مخازن با نفوذپذیری کم نیز به شدت افزایش می یابد، بطوریکه از ۱ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۱۱ به ۴/۳ میلیون بشکه/روز در اواسط دهه ۲۰۲۰ می رسد.

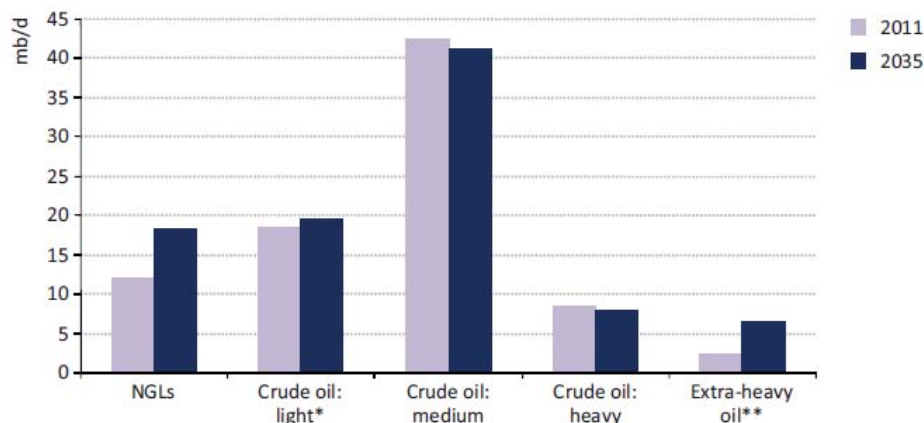

* Additives (including methanol derived from coal) and kerogen oil.

نمودار ۳: تولید نفت بر اساس نوع در سناریوی جدید

تولید نفت از تبدیل گاز طبیعی و ذغال سنگ نیز افزایش شدیدی طی دوره ۲۰۱۱-۲۰۳۵ داشته اگر چه از نظر حجمی نسبتاً کم است. تولید از واحدهای گاز به مایعات (GTL) که از سال ۲۰۱۱ آغاز میگردد از مقدار ۱۴۰ هزار بشکه/روز در این سال به ۹۰۰ هزار بشکه/روز در سال ۲۰۳۵ خواهد رسید. واحدهای مختلفی از این قبیل در خاورمیانه و آمریکای شمالی که قیمت پایین گاز احداث چنین واحدهای را از نظر اقتصادی به صرفه می کند، احداث خواهد شد. تولید از واحدهای ذغال سنگ به مایعات (CTL) نیز به خصوص در چین، استرالیا و آمریکا در حال افزایش است.

تولید نفت بر اساس کیفیت آن در نمودار ۴ نشان داده شده است، ونزوئلا سهم زیادی در افزایش تولید نفت فوق سنگین طی دوره ۲۰۱۱-۲۰۳۵ دارد. روسیه و چین نیز سهم کمی در افزایش تولید نفت فوق سنگین در دوره مذکور دارند.

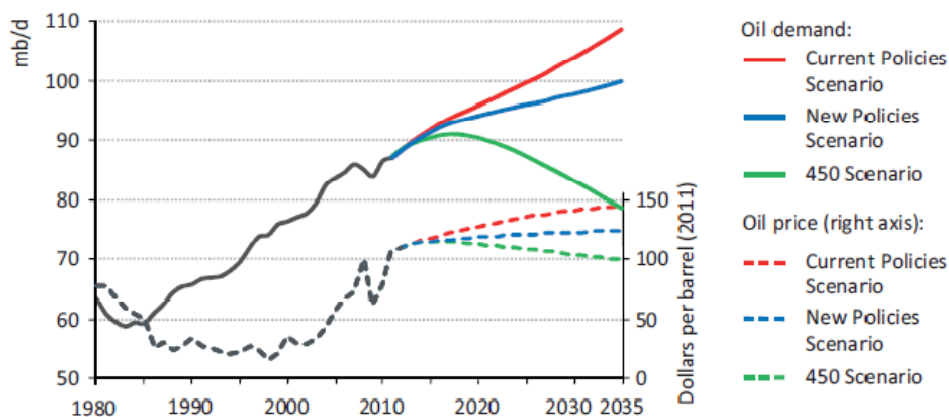
* Including light tight oil. ** Including Canadian oil sands (natural bitumen).

نمودار ۴: تولید نفت بر اساس کیفیت در سناریوی جدید

تقاضای نفت خام

بعد از جهش سریع تقاضا در سال ۲۰۱۰، تقاضای نفت با مقدار رشد میانگین ۰/۷ درصد به مقدار ۸۷/۴ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۱۱ رسید. ادامه روند مصرف نفت خام با سه سناریوی مورد بررسی در دهه‌های آتی متفاوت خواهد بود، که بیانگر فرضیات مختلف با توجه به سیاست و خط‌مشی‌های دولت‌ها در کنترل افزایش تقاضا و توزیع آن خواهد بود.

در دو سناریوی ادامه روند سیاست‌های موجود و سیاست‌های جدید، مصرف نفت خام تا سال ۲۰۳۵ افزایش می‌یابد، که عمدتاً به دلیل افزایش رشد جمعیت و رشد اقتصادی در روند توسعه اقتصادی می‌باشد، ولیکن در سناریوی سوم تحت عنوان سناریوی ۴۵۰ به دلیل سیاست‌های شدید و سختگیرانه دولت برای کنترل مصرف انرژی‌های فسیلی روند مصرف نفت خام نزولی خواهد بود (نمودار ۵). در هر سه سناریو، سهم نفت خام از مجموع تقاضای حامل‌های انرژی اولیه کاهش می‌یابد بویژه در سناریوی ۴۵۰ به طوریکه به ۲۵ درصد در سال ۲۰۳۵ خواهد رسید و در دو سناریوی دیگر به ۲۷ درصد خواهد رسید.

نمودار ۵: تقاضا و قیمت جهانی نفت خام بر اساس سناریوهای مختلف

در سناریوی سیاستهای جدید، تقاضا بطور تصاعدی زیاد می شود و به مقدار ۹۹/۷ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۳۵ (۱۲/۳ میلیون بشکه/روز بیشتر از سال ۲۰۱۱) می رسد (جدول ۳). استفاده از تجهیزات مصرف کننده نفت خام با کارایی بالاتر و جایگزینی با دیگر سوختها همراه با افزایش قیمتها که ناشی از افزایش قیمتها در بازارهای بین المللی است، کاهش سوپسید در بعضی کشورهای مصرف کننده بزرگ سوخت و افزایش مالیاتها بر محصولات نفتی سرعت افزایش رشد تقاضای نفت خام را کاهش می دهد، بویژه در بخش حمل و نقل که در سالهای گذشته به مردم اطلاع رسانی شده و در برنامه ریزیها و خط مشیهای دولتها مد نظر قرار گرفته شده است، که شامل طرحهای جامعی برای استانداردسازی اقتصاد سوخت برای مسافران وسایل نقلیه سبک تا سال ۲۰۲۵ در ایالات متحده امریکا و تا سال ۲۰۲۰ در ژاپن می شود.

جدول ۳: تقاضای نفت و کل مایعات بر اساس سناریوهای مختلف (واحد: میلیون بشکه/روز)

	New Policies		Current Policies		450 Scenario			
	1990	2011	2020	2035	2020	2035	2020	2035
OECD	39.5	42.1	39.4	33.3	40.2	37.6	38.0	26.0
Non-OECD	22.9	38.4	47.1	57.1	48.1	61.3	45.1	45.0
Bunkers	3.9	6.9	7.7	9.3	7.7	9.6	7.5	8.0
World oil	66.3	87.4	94.2	99.7	96.0	108.5	90.5	79.0
<i>Share of non-OECD</i>	<i>34%</i>	<i>43%</i>	<i>49%</i>	<i>55%</i>	<i>49%</i>	<i>55%</i>	<i>48%</i>	<i>52%</i>
World biofuels	0.1	1.3	2.4	4.5	2.1	3.7	2.8	8.2
World total liquids	66.4	88.8	96.6	104.2	98.2	112.2	93.3	87.2

با توجه به سناریوهای مختلف، بیشترین اختلافها در روند تقاضای نفت خام بعد از سال ۲۰۲۰ می‌باشد. با در نظر گرفتن این مطلب که بیشترین سیاستها و معیارهای تصویب شده برای کنترل تقاضای نفت خام در دوره سالهای ۲۰۲۰ تا اواخر ۲۰۲۵ نتیجه خواهند داد، بنابراین تأثیر بیشتر این سیاستها در دهه آخر دوره در نظر گرفته شده محسوس خواهد بود، که این به دلیل زمان بری تکنولوژی و دوره زمانی ماند آنها می‌باشد؛ چراکه ممکن است زمان زیادی سپری شود تا تکنولوژیهای نوین و کارا تر تجاری شوند و در نتیجه، تأثیر آن بر روی مصرف نفت خام معلوم شود، با علم به اینکه مصرف‌کنندگان تجهیزات و وسایل نقلیه را تنها زمانی خریداری می‌کنند که آنچه که دارند عمر مصرفشان تمام شده باشد. برای مثال، تأثیر کامل بر روی تقاضای نفت خام بوسیله ماشینهای جدیدی که از نظر مصرف سوخت اقتصادی هستند، حداقل برای ۱۵ سال (متوسط زمان عمر اتومبیلها) احساس نخواهد شد. در سایر بخشها مانند صنعت، ساختمان، نیروگاهها، عمر زمانی تکنولوژیها طولانی‌تر خواهد بود. بنابراین، جایگزینی سوخت یا صرفه جویی مصرف سوخت ناشی از تغییر سیاستها زمان‌بر خواهد بود.

در حالیکه سیاست دولت‌ها فاکتور مهمی در چگونگی روند تقاضای نفت خام در بلند مدت می‌باشد، سایر فاکتورها همچون نقش کلیدی دارند؛ بویژه فعالیتهای اقتصادی، جمعیت، قیمتها و تکنولوژی. لازم به ذکر است که همه این فاکتورها با هم مرتبطاند، برای مثال رشد اقتصادی و جمعیت باعث افزایش تقاضا برای جابجائی انسانها با انواع وسایل نقلیه زمینی و هوایی می‌شود، ولیکن تکنولوژی و قیمت سوختها چگونگی توسعه سرویس حمل و نقل را تحت تأثیر قرار می‌دهند. امروزه، مصرف سوخت با پایه نفتی در مصرف انرژی سیستم حمل و نقل نقش مهمی دارد ولیکن با بکارگیری و گسترش تکنولوژیهای جدید می‌تواند کاهش یابد، به گونه ای که تکنولوژیهای کارا و با راندمان بالای بکار گرفته شده در وسایل نقلیه می‌تواند در جلوگیری از افزایش تقاضای مصرف سوخت برای جابجایی و سیستم حمل و نقل، کمک کند. به طور مشابه، در مورد مصرف سوخت در وسایل و تجهیزات ساکن - در نیروگاهها، صنعت و ساختمان از فاکتورهای رشد جمعیت و رشد اقتصادی تأثیر می‌پذیرند ولیکن رقابت با سایر سوختها نقش مهمتری بازی می‌کند. با توجه به افزایش قیمت‌های حامل‌های انرژی، محصولات نفتی در هر سه سناریو در رقابت هستند. با افزایش قیمت نفت خام بیشتر تولیدکنندگان نیرو و مصرف‌کنندگان نهایی از مصرف سوخت نفتی به سایر سوختها سوئیچ می‌کنند، بطوریکه تا سال ۲۰۳۵ تنها ۲ درصد از نیروگاهها بر مبنای سوختهای نفتی خواهند بود. علی‌رغم روند تقاضای بلندمدت نفت، بی‌شک در کوتاه مدت، از یک سال به سال بعد با توجه به قیمت نفت خام، نوسانات اقتصادی، تغییرات آب و هوایی و سایر حوادث مثل بلایای طبیعی نوساناتی وجود خواهد داشت.

جهت تعیین میانگین قیمت نفت خام وارداتی IEA (نماینده‌ای برای تخمین و تعیین قیمت‌های بین‌المللی) توازن عرضه/تقاضای نفت خام مورد نیاز است که در همه سناریوهای مورد بررسی با توجه به تأثیر سیاستها بر روی شرایط بازار به طور محسوسی تفاوت دارند.

با شروع متوسط قیمت نفت خام به میزان ۱۰۸ دلار/بشکه در سال ۲۰۱۱، براساس مدل انرژی جهانی (WEM) قیمت نفت خام به ۱۲۰ دلار/بشکه در سال ۲۰۲۰ و ۱۲۵ دلار/بشکه در سال ۲۰۳۵ در سناریوی سیاستهای نوین خواهد رسید. براساس سناریوی ادامه روند موجود قیمت‌ها بیشتر افزایش یافته بطوریکه به ۱۴۵ دلار/بشکه در سال ۲۰۳۵ خواهد رسید. قیمت‌های بالاتر نفت خام موجب می‌شود تا از افزایش بیشتر تقاضا جلوگیری شود. قابل ذکر است که مخازن موجود به سرعت در حال تخلیه هستند و شرکتهای نفتی مجبورند که هرچه سریعتر به منابع جدید با هزینه تولید بالاتر بپردازند. در سناریوی ۴۵۰، پیک قیمت نفت به ۱۱۵ دلار/بشکه در حدود سال ۲۰۱۵ خواهد رسید و سپس به ۱۰۰ دلار/بشکه سقوط خواهد کرد، که این کاهش در نتیجه سیاستهای بنیانی و اساسی می‌باشد که باعث کاهش مصرف نفت خام می‌شوند.

نتیجه گیری:

براساس آمار و ارقام، پیش‌بینی شده که تولید نفت خام به مقدار ۹۷ میلیون/روز در سال ۲۰۳۵ (۸۴ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۱۱) برسد که این افزایش عمدتاً در نتیجه تولید مایعات گازی و منابع غیرمتعارف می‌باشد ولیکن مقدار تولید نفت خام از منابع متعارف رشد چندانی نخواهد داشت و هرگز به مقدار ماکزیمم ۷۰ میلیون بشکه/روز در سال ۲۰۰۸ نخواهد رسید. با ادامه بکارگیری سیاستهای فعلی، تقاضای نفت خام به شدت افزایش می‌یابد و با بکارگیری سیاستهای جدید و اتخاذ تصمیمات مؤثر و با توجه به معیارهای افزایش راندمان، صرفه جویی و افزایش قیمت نفت خام روند تقاضا به صورت یکنواخت و پیوسته افزایش می‌یابد ولیکن با بکارگیری سیاستهای شدیدتر و سختگیرانه تر می‌توان روند تقاضای نفت خام را کاهش داد و دیگر منابع انرژی را جایگزین آن نمود.

با توجه به آمار و ارقام میزان عرضه و تقاضای نفت خام در جهان، در بلندمدت لزوم سرمایه‌گذاری هر چه بیشتر در این صنعت برای ثابت نگه داشتن و حتی بالا بردن پتانسیل تولید نفت با بکارگیری منابع غیرمتعارف (unconventional) حائز اهمیت است همچنین فرصت حضور هر چه قویتر ایران در عرصه صادرات انرژی و بازارهای جهانی را گوشزد می‌کند.

مراجع:

- 1- IEA, World Energy Outlook 2012
- 2- BP Statistical Review of World Energy 2012
- 3- O&GJ, 2011